

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 419/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej Advokátskou kanceláriou Almáši Gabriel, spol. s r. o., Šumavská 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Almášiová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Almáši Gabriel, spol. s r. o., Šumavská 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Almášiová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, z jej príloh a z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 4 C 74/2014 vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa v 3. rade (spolu so žalobkyňou v 1. rade [REDACTED] a žalobcom v 2. rade [REDACTED], pozn.) podala 20. marca 2014 okresnému súdu žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia (bez konkrétneho návrhu na rozhodnutie súdu, pozn.) smerujúcu proti žalovanej [REDACTED], [REDACTED]. Konanie o tejto žalobe vedie okresný súd pod sp. zn. 4 C 74/2014.

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľka namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom svoju sťažnosť odôvodňuje najmä takto:

„Dňa 20. 03. 2014 začalo súdne konanie na Okresnom súde Bratislava IV, ktoré je vedené pod spisovou značkou 4 C/74/2014.

K dnešnému dňu nebolo vo veci vytyčené vo vzťahu k sťažovateľke žiadne pojednávanie a preto sťažovateľka podala dve sťažnosti na prietahy v súdnom konaní, ktoré adresovala predsedníčke Okresného súdu Bratislava IV.

... 1/ Sťažnosť na prietahy v konaní č. Spr 2108/14 zo dňa 15. 12. 2014 bola predsedníčkou Okresného súdu Bratislava IV vyhodnotená ako dôvodná.

Vzhľadom k tomu, že po sťažnosti nedošlo postupom súdu k žiadnej náprave, podala sťažovateľka v poradí druhú sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedníčke Okresného súdu Bratislava IV.

2/ Sťažnosť na prietahy v konaní č. Spr. 2010/2017 zo dňa 06. 03. 2017, doručená 16. 03. 2017, bola predsedníčkou Okresného súdu Bratislava IV vyhodnotená ako dôvodná.

... Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, predmetom konania pred Okresným súdom Bratislava IV je rozhodnutie o nároku sťažovateľky zo spotrebiteľskej zmluvy. Nejedná sa o právne zložitú vec. Skutkovo je možné hodnotiť vec ako menej zložitejšiu...

... Pokiaľ ide o správanie sa sťažovateľky ako účastníčky konania... sťažovateľka žiadne prietahy v konaní nespôsobila.

... Sťažovateľka má za to, že k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru došlo v dôsledku nekonania súdu, pričom neexistuje zákonná prekážka, aby súd vo veci nekonal ako i jeho konaním, ktoré však nesmeruje ku ukončeniu konania a odstráneniu jej právnej neistoty...

... Od začatia súdneho konania (20. 03. 2014) uplynuli viac ako 3 roky, od vybavenia prvej sťažnosti na prietahy v konaní uplynuli viac ako 2 roky a napriek tomu vo veci nebolo vytýčené žiadne pojednávanie.

Sťažovateľka fakticky stratila právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. V súdnom konaní, kvôli ktorému sťažovateľka iniciovala predmetné súdne konanie voči žalovanému [REDAKOVANÉ], jej bola nesprávnym postupom vyššieho súdneho úradníka spôsobená majetková škoda vo výške 2 349,77 eur, ktorej sa v predmetnom konaní sťažovateľka voči žalovanému domáha, ale nečinnosťou súdu sa spôsobenej škody nemôže bez zbytočných prietahov domôcť. Pasivitou štátnej moci sa sťažovateľka dostala nie vlastným pričinením do nenapraviteľných nevýhod, ktoré vedú k psychickej záťaži.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/74/2014 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava IV sa prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C/74/2014 konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 3 000,- eur (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 312,00 eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto ústavný súd ich namietané porušenie vo veci sťažovateľky posudzoval spoločne (m. m. napr. II. ÚS 55/98).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany

dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil právny názor, že k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Libanský v. Česká republika alebo Králiček v. Česká republika, obdobne I. ÚS 418/2014).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že prípadná neistota v priebehu súdneho konania je jeho imanentnou vlastnosťou, pri ktorej nikdy nie je absolútne isté, ako dopadne. To nemožno vo všeobecnosti považovať za pochybenie zo strany súdu; tým by mohla byť až neprimeraná dĺžka konania. K otázke (ne)primeranej dĺžky konania ústavný súd opakovane pripomína, že ju nemožno vyjadriť numericky, lebo je podmienená objektívnym charakterom prerokúvanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitosť veci, procesnú aktivitu strán sporu a pod. (m. m. I. ÚS 418/2014).

V posudzovanej veci ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti požiadal okresný súd o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagovala predsedníčka okresného súdu prípisom sp. zn. Spr. 3462/2017 z 12. júna 2017, v ktorom po chronologickom opise doterajšieho priebehu napadnutého konania uviedla:

„Jedným z dôvodov ovplyvňujúcich dĺžku konania bola aj nutnosť súdu vyporiadať sa s otázkou konkurzu pôvodného žalobcu v 1. rade, pristúpenia ďalšieho účastníka do konania, zmenami petitu na základe opätovných návrhov žalobcov a tiež opakovaná

žiadosť tunajšieho súdu o súčinnosť správcu konkurznej podstaty pôvodného žalobcu v I. rade, ktorý reagoval na výzvu súdu až takmer po roku od zaslania prvej žiadosti.

Mám za potrebné tiež uviesť, že k celkovej dĺžke konania môže prispieť aj strana sporu svojím správaním, a to o. i. opakovaným podávaním neúplných procesných návrhov, pričom súd musí na odstránenie nedostatkov tohto podania vyzvať stranu sporu, aby ich v určenej lehote odstránil, ako aj aby si následne splnil poplatkovú povinnosť za podaný návrh, čím oddiaľuje rozhodnutie súdu vo veci samej, podobne ako tomu nastalo v predmetnej veci.

Je nesporné, že v označenej právnej veci došlo k prietahom v konaní od podania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd. Tieto prietahy vznikli najmä z objektívnych dôvodov v súvislosti s podaním neúplných procesných návrhov, skutočnosťou, že na majetok pôvodného žalobcu v I. rade, vo vzťahu ku ktorému bolo konanie právoplatne zastavené bol v čase podania žaloby vyhlásený konkurz a súd sa musel s touto skutočnosťou vypoariadať. Správca konkurznej podstaty pôvodného žalobcu v I. rade zároveň na opakované výzvy súdu v stanovených lehotách nereagoval, čím došlo k predĺženiu samotného konania.

Musím konštatovať, že konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4 C/74/2014 bolo poznačené prietahmi, ktoré však nemali preukázateľne za následok spôsobenie ujmy sťažovateľovi (sťažovateľ nijako nepreukázal, že by mu bola priamym následkom porušenia jeho základných práv spôsobená akákoľvek ujma).

Vzhľadom na zistený stav konania sp. zn. 4 C/74/2014, ale zohľadňujúc aj ostatné okolnosti prípadu, ak Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa, považujem priznanie ním žiadanej sumy 3.000,- EUR za neprimerané (neprimerane vysoko požadované finančné zadostučinenie).

Záverom konštatujem, vzhľadom k okolnostiam prípadu, spolu s prihliadnutím na správanie žalobcov (vrátane sťažovateľa), správcu konkurznej podstaty pôvodného žalobcu v I. rade v označenej právnej veci, že v napadnutom konaní nedošlo k súdnym prietahom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Postup Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/74/2014 je konaním, ktoré aj napriek uplynutému časovému obdobiu od podania žaloby, smeruje zo strany súdu k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa v jeho veci. Navrhujem preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky

sťažnosť sťažovateľa na prerokovanie neprijal, a v prípade prijatia ústavnej sťažnosti na prerokovanie, aby rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/74/2014, porušené nebolo.“

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 74/2014 zistil nasledovný (doterajší) priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 20. marca 2014 sťažovateľka ako žalobkyňa v 3. rade (spolu so žalobkyňou v 1. rade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a žalobcom v 2. rade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pozn.) podala okresnému súdu žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá neobsahovala petit a ktorá smerovala proti žalovanej [REDAKOVANÉ].

2. Dňa 15. apríla 2014 okresný súd uznesením č. k. 4 C 74/2014-4 vyzval žalobcov na odstránenie nedostatkov podania, a to na špecifikáciu petitu návrhu na začatie konania a doplnenie návrhu o vlastnoručný podpis.

3. Dňa 7. mája 2014 žalobcovia doplnili svoju žalobu podaním označeným ako „*Upresnenie k žalobe bezdôvodného obohatenia sa, Návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka konania, Návrh na zmenu petitu žaloby*“, v ktorom pôvodne samostatne žalovanú [REDAKOVANÉ] označili ako žalovanú v 2. rade a ako žalovanú v 1. rade označili Slovenskú republiku, „*v zastúpení*“ Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Označeným doplnením (resp. zmenou) žaloby žalobcovia navrhli, aby okresný súd zaviazal žalovanú v 1. rade na zaplatenie sumy 2 349,77 € žalobkyni v 3. rade (t. j. sťažovateľke) z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a žalovanú v 2. rade na zaplatenie sumy 977,89 € žalobcom v 1. a 2. rade z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

4. Dňa 26. novembra 2014 okresný súd v súvislosti so zistením, že na majetok žalobkyne v 1. rade ako fyzickej osoby podnikateľa bol vyhlásený konkurz, požiadal Okresný súd Bratislava I o oznámenie stavu konkurzného konania vedeného pod sp. zn. 6 K 1/2008.

5. Dňa 4. decembra 2014 Okresný súd Bratislava I oznámil Okresnému súdu Bratislava IV, že predmetné konkurzné konanie k uvedenému dňu nebolo skončené.

6. Dňa 17. decembra 2014 okresný súd vyzval správkyňu konkurznej podstaty žalobkyne v 1. rade, aby sa v lehote 15 dní vyjadrila, či „*súhlasí s návrhom na začatie konania*“ podaným žalobkyňou v 1. rade.

7. Dňa 2. februára 2015 okresný súd opätovne vyzval správkyňu konkurznej podstaty na vyjadrenie v zmysle výzvy zo 17. decembra 2014.

8. Dňa 23. februára 2015 správkyňa konkurznej podstaty požiadala okresný súd o doručenie návrhu na začatie konania.

9. Dňa 5. marca 2015 okresný súd zaslal správkyňi konkurznej podstaty návrh na začatie konania a opätovne ju vyzval na vyjadrenie, „*či súhlasí s podaným návrhom na začatie konania*“.

10. Dňa 27. marca 2015 sťažovateľka doručila okresnému súdu podania, ktorými:

- žiadala okresný súd, aby rozhodol o neplatnosti štyroch úverových zmlúv uzavretých so žalovanou [REDAKOVANÉ]

- navrhla, aby okresný súd žalovanú [REDAKOVANÉ] zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3 498,81 € v prospech sťažovateľky,

- vzala späť návrh na pristúpenie Slovenskej republiky, konajúcej prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ako účastníka do konania,

- vzala späť predchádzajúcu zmenu petitu žaloby.

11. Dňa 29. júla 2015 okresný súd vylúčil návrh sťažovateľky z 27. marca 2015 na určenie neplatnosti úverových zmlúv a na zaviazanie [REDAKOVANÉ], na zaplatenie sumy 3 498,81 € na samostatné konanie, ktorému bola pridelená sp. zn. 4 C 309/2015. Vec bola z dôvodu miestnej príslušnosti neskôr postúpená Okresnému súdu Bratislava II, ktorý ju vedie pod sp. zn. 58 C 94/2016.

12. Dňa 15. októbra 2015 správkyňa konkurznej podstaty doručila okresnému súdu svoje vyjadrenie, v ktorom okrem iného uviedla, že nie je účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 74/2014, a preto „*nevidí ani dôvod vyjadrovať sa k predmetnému sporu*“.

13. Dňa 2. decembra 2016 Okresný súd Bratislava II postúpil Okresnému súdu Bratislava IV podanie sťažovateľky doručené Okresnému súdu Bratislava II ku konaniu

vedenému pod sp. zn. 58 C/94/2016, keďže podanie sa podľa jeho obsahu týkalo konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 4 C 74/2014. Sťažovateľka v označenom podaní vzala späť svoj „návrh na zmenu žaloby zo dňa 27. 03. 2015“ a „návrh na zmenu žaloby zo dňa 07. 05. 2014“ a navrhla, aby okresný súd rozhodol, že žalovaná [REDAKOVANÉ] je povinná z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť sťažovateľke sumu 827,87 € s príslušenstvom a sumu 1 521,90 € s príslušenstvom.

14. Dňa 6. februára 2017 sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie, v ktorom (okrem iného a rovnako ako v podaní adresovanom Okresnému súdu Bratislava II) navrhla, aby okresný súd rozhodol, že žalovaná [REDAKOVANÉ] je povinná z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť sťažovateľke sumu 827,87 € s príslušenstvom a sumu 1 521,90 € s príslušenstvom.

15. Dňa 8. februára 2017 okresný súd uznesením č. k. 4 C 74/2014-131 konanie vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade zastavil z dôvodu existencie neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky konania (keďže na majetok žalobkyne v 1. rade bol vyhlásený konkurz ešte pred začatím napadnutého konania, pozn.) a uznesením č. k. 4 C 74/2014-132 (z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti, pozn.) zastavil konanie v časti uplatnenej náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a nepripustil prístupenie ďalšieho subjektu (Slovenskej republiky) do konania na strane žalovaného. Označené uznesenia okresného súdu nadobudli právoplatnosť 14. marca 2017.

Vychádzajúc z už uvedených skutočností, po preskúmaní sťažnosti, jej príloh a obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu dospel ústavný súd k záveru, že v napadnutom konaní zo strany okresného súdu nedošlo k priesťahom takej ústavne relevantnej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Napriek možnej výhrade, že okresný súd mohol (a mal) v napadnutom konaní koncentrovanejšie postupovať smerom k meritórnemu rozhodnutiu, pričom jeho postup sa vyznačuje aj dlhšími obdobiami nečinnosti, keď vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, resp. strán konania (od 15. apríla 2014 do 26. novembra 2014 a od 15. októbra 2015 do 8. februára 2017), podľa názoru ústavného

súdu nedostatky v postupe okresného súdu v okolnostiach daného prípadu nedosahujú intenzitu porušenia sťažovateľkou označených práv. Z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že k celkovej (doterajšej) dĺžke napadnutého konania, ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti predstavujúcej tri roky a štyri mesiace podstatnou mierou zjavne prispel aj nedostatok súčinnosti zo strany správkyne konkurznej podstaty žalobkyne v 1. rade, najmä však aj správanie účastníkov konania na strane žalobcov (predovšetkým sťažovateľky), ktorí opakovane menili predmet konania (a to tak v časti právneho dôvodu uplatňovaného nároku, ako aj jeho výšky), svoju argumentáciu, ako aj okruh žalovaných. Ústavný súd akceptuje, že uplatňovanie procesných oprávnení účastníkov konania im nemožno vytýkať, na druhej strane však čas nevyhnutne potrebný na oboznámenie sa s ich procesnými návrhmi a na rozhodnutie o nich nemožno považovať za prieťahy v konaní, za ktoré by niesol zodpovednosť konajúci súd. V sporovom konaní je pritom prvoradou úlohou žalobcu, aby jednoznačným spôsobom vymedzil predmet konania, a tým aj okruh subjektívnych práv, ochrany ktorých sa pred všeobecným súdom domáha.

Po preskúmaní relevantnej spisovej dokumentácie, zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania práve v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci zatiaľ nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti, pričom dôvody, pre ktoré dosiaľ vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté, nemožno v ústavne relevantnej miere pričítať na vrub bezdôvodnej nečinnosti alebo neefektívnej činnosti okresného súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní a obsahom sťažovateľkou označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla reálne viesť k vysloveniu porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jej označených práv.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že toto uznesenie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto ak by okresný súd v ďalšom priebehu napadnutého konania bez ospravedlniteľného dôvodu nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby sa za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok opätovne obrátila na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017